

AVDELNING 14 INKARNATION

14.1 Termen ”inkarnation”

¹Termen ”inkarnation” avser antagandet av ett grovfysiskt hölje och bör tekniskt sett användas endast om manifestation i de tre lägsta materielagen av den kosmiska fysiska världen, alltså 47–49, eller av den solsystemiska fysiska världen, alltså 49:5-7. Manifestation i den kosmiska grovfysiska världen (47–49) är solhärskarens eller planethärskarens inkarnation. Manifestation i den systemiska grovfysiska världen (49:5-7) är människans inkarnation.

²Denna innebörd av termen ”inkarnation” har behållits ifråga om kosmiska väsen, men ifråga om människan har termen använts att beteckna eterhöljets förening med den grovfysiska kroppen. Denna skillnad har en viss betydelse och bör ihågkommas.

³Antagandet av ett lägsta hölje styres av samma lagar hos en klothärskare som hos en människa.

14.2 Pralaya

¹För att få en uppfattning om vad denna process, inkarnationen, innebär kan man med fördel studera de olika slagen av pralaya och jämföra dem med tillstånden mellan inkarnationerna.

²Från den enskilda monadens synpunkt är pralaya en period av stillhet, som inträder när aktiviteten i en lägre värld upphört. Men betraktad från det större kollektiv, som monaden ingår i, betyder pralaya endast att kraft omriktas. Den form, som monaden ikläder sig, kan tillfälligt upplösas, men det större kollektivet består och är alltså aktivt.

³Pralaya skall här först betraktas från människans synpunkt och såsom den påverkar den inkarnerade monaden. Det finns fem slag av pralaya, vilka vi har anledning att beakta. Först skall noteras att pralaya främst är ett tillstånd, som rör förhållandet mellan viljeaspekten i andratriaden (45:4) eller tredjetriaden (43:4) och höljena i lägre världar. Den har alltså att göra med förhållandet mellan de större devaerna som laglydiga formbyggare och de mindre devaerna, som tillhandahåller byggmaterialet. När vi studerar ämnet pralaya, studerar vi förhållandet mellan solhärskarens, planethärskarnas och människans positiva energi och den materia som är manifestationens nödvändiga förutsättning. Det är genom detta förhållande, som tillvaro i de lägre världarna alls är möjlig.

⁴Pralaya kan betraktas såsom arbetet med ”bortdragande” och såsom den metod som underkastar formen viljans förstörareaspekt, en process som alltid verkar enligt attraktionens lag, varav syntesens lag blott är en gren. Solsystemets grundlag är den lag som styr alla monaders förhållande till kollektivet och jagets förhållande till icke-jaget (LA: höljena). Denna lag är ur esoterisk synvinkel den mäktigaste kraftdemonstrationen i systemet. Om av någon ofattbar orsak lagen upphörde att verka, skulle omedelbart solsystemet och alla dess former upphöra att existera. Med en viljeakt förbliver 49-kloten, med en viljeakt finns hela solsystemet till, med en viljeakt hos augoeiderna framträder människan. När solhärskarens, planethärskarnas eller Augoeides’ vilja riktas mot andra mål, påverkas de ifrågavarande höljena, så att de börjar upplösas.

14.3 Fem slag av pralaya

¹De fem slag av pralaya som angår människomonaden är:

²*Pralayan mellan två inkarnationer.* Den är av trefaldig karaktär och påverkar de fysiska, emotionala och mentala höljenas materia, så att de upplöses. (Medvetenhetsaspektens =) Andratriadens energi (som bygger formerna) dras tillbaka genom Augoeides’ vilja, höljets materia upplöses och återgår till den egna världens materiereservoar. Detta tillstånd åväga-

bringas i fyra stadier. MV 2.8.8, L3 4.1.10

³(1) Första stadiet består i att livskraften dras ut ur organismen till eterhöljet, varpå organismens sönderfall genast börjar. Människan upphör att existera i den grovfysiska världen, men lever alltjämt i sitt eterhölje. När etersynen utvecklats, kommer döden att uppfattas mycket annorlunda. När de flesta människor kan se den avlidne fungera i sitt eterhölje, kommer avläggandet av organismen att uppfattas endast som en frigörelse.

⁴(2) Andra stadiet är att livskraften dras ut ur eterhöljet eller eterslingan, som därmed devitaliseras. Eterslingan är endast en fortsättning av en aspekt av sutratma eller livstråden, och denna tråd spinnes av Augoeides inom kausalhöljet liksom en spindel spinner en tråd. Den kan förkortas eller förlängas med vilja, och när pralayan väl beslutats, dras denna tråd av andratriadsenergi tillbaka och samlas i 49:1, där den alltjämt vitaliserar triadens fysiska atom och håller denna förankrad inom kausalhöljet. Såvitt fysiska världen angår, är då livs-impulserna centrade inom den fysiska atomen.

⁵(3) Tredje stadiet består i att livskraften dras ut ur emotionalhöljet, så att detta upplöses på liknande sätt som eterhöljet, och livskraften centras i triadens emotionalatom. Denna har fått en ökad livskraft genom individens tillvaro i fysiska världen och ökad färg genom hans erfarenheter i emotionalvärlden.

⁶(4) Fjärde och sista stadiet för människomonaden är bortdragandet från mentalhöljet. Efter detta fyrfaldiga bortdragande är livskrafterna helt centrade i kausalhöljet. Kontakt med de tre lägre världarna (47:4–49:7) är därefter alltjämt möjlig genom triadenheterna, förstajagets tre kraftcentra.

⁷I varje inkarnation har livskrafterna genom att använda höljena vunnit: 1) en ökad aktivitet, som lagras i triadens fysiska atom; 2) en ökad färg, som lagras i triadens emotionalatom; 3) en ökad kvalitet av styrka eller i handling visad avsikt, som lagras i triadens mentalmolekyl. Dessa livskrafternas vinster förvandlas till förmåga i devachan, mellantillståndet i mentalvärlden.

⁸Devachan är ett medvetenhetstillstånd, en avspeglning hos förstajaget av det högre tillstånd hos andrajaget som kallas nirvana. Devachan är endast en svag avglans hos de från varandra skilda monaderna (och därför färgat av själviskhet och separativ njutning) av nirvana, vilket är ett gruppmedvetet tillstånd. I detta höga medvetenhetstillstånd är varje separat identitet genom självförverkligande delaktig i gruppens förverkligande, och däri ligger monadens sällhet. Jaget känner i nirvana ingen avskildhet, endast enhet. Därför är det en naturlig slutsats att det inte finns något devachan för barbarer eller ringa utvecklade människor, då de inte gjort sig förtjänta av det och inte har mentaliteten att förverkliga det. Därför inkarnerar sådana individer med korta intervall. Deras kausalhölje har inte mycket att tillgodogöra sig av inkarnationsvinsten, och därför drar sig livsprincipen raskt ut ur mentalhöljet med resultatet att monaden reinkarnerar nästan omedelbart. KOV 1.34.32, DVS 2.40.12, MV 8.6.10, L1 9.43.8, L3 10.6

⁹När förstajagets liv har varit fullödigt och rikt men ändå inte nått det stadium, där monaden kan medvetet samarbeta med Augoeides, genomgår den dylika perioder av (personlighetens =>) förstajagets nirvana, perioder vilkas längd beror på vilka intressen jaget odlade under inkarnationen och på jagets förmåga att reflektera över sin erfarenhet. Senare, när Augoeides behärskar förstajaget, har människans intresse lyfts till en högre nivå och blir andrajagets nirvana målet. Individerna har då inte längre något intresse av devachan. Aspiranter och lärjungar genomgår därför som regel inte devachan, utan omedelbar inkarnation blir regeln, numera genom medvetet samarbete mellan förstajaget och Augoeides.

¹⁰*Perioden mellan kausalcyklerna.* Denna pralaya avser monadens förhållande till sin grupp i kausalvärlden, innan femte kronbladet utvecklats. Dylika pralayaer inträder under den tid som förflyter från barbarstadiet till lärjungastadiet, genomsnittsindividens utvecklingsskede (AAB: "när han alltjämt befinner sig i de två salarna". LA: Vad som här menas är "okunnighetens sal" och "lärandets sal", alltså emotionalstadiet och mentalstadiet). Kausalcyklerna

sammanhänger med rotraserna, sammanfaller med byggandet av rasernas former och civilisationerna. Människomonaden inkarnerar gång på gång i de olika underraserna av en rotras, tills den tillryggalagt en viss cykel. Därefter kan den underkastas ett pralayiskt tillstånd, som varar tills den i en senare (och ibland långt senare) rotras svarar på Augoeides' maning och inkarnerar på nytt. Ett exempel härpå är att den mer framskridna delen av den nuvarande mänskligheten började inkarnera först i fjärde rotrasen. Kunskapen om dessa cykler tillhör initiationens mysterier men uppenbaras förhållandevis tidigt, vid andra initiationen, då den invigde därmed kan förstå sin situation, något förstå hur skördelagen arbetar och i klotminnena få någon vetenskap om sitt eget förflutna.

¹¹Dessa två förstnämnda slag av pralaya kan kallas de två mindre och avser främst första-jagets tillvaro i världarna 47–49.

¹²*Det skede som följer, då monaden nått frihet från reinkarnationstvangen.* På detta stadium har monaden genom att tillämpa livslagarna lyckats frigöra sig från de tre lägsta världarna. Monaden har använt och arbetat med devamateria, därigenom nått alla de i denna materia möjliga vibrationskontakterna, gjort de med denna materia avsedda insikterna. Den kan därefter inte hållas fången av devaerna. Den är fri tills den medvetet och villigt i en senare eon återvänder för att fortsätta sitt tjänande liv för den föga utvecklade mänskligheten i denna fjärran epok. Emedan detta avser de sju vägar, som öppnar sig för 45-jaget, skall det icke avhandlas här. Detta är den stora mänskliga pralayan. KOV 1.35.12, MV 14.1

¹³*Planetarisk pralaya.* Efter dessa cykliska skeenden är monaden nu en medveten medlem av sin grupp och en strålände kraftpunkt i en planethärskares eterhölje (43–46), medveten om sin plats i den stora helheten. Detta innebär en insikt om vilket centrum monaden ingår i som en energipunkt, en kunskap om vilken typ av kraft monaden skall förmedla och handha från kosmiska etervärlden (43–46) och ett medvetet förhållande med de sex andra centren i det planetariska kollektivväsen monaden tillhör. MV 11.12

¹⁴Detta skede av medveten aktivitet i kosmisk eterisk materia (som det planetariska kollektivväsendets kosmiska eterhölje är format av) består så länge som planetkollektivets skörd bestämmer, ty monaden är nu medvetet förbunden med den planetariska sådden och skörden och deltar i att fullgöra sin strålhärskares vilja och avsikt. I solsystemets högre världar pågår detta skede lika länge som 49-klotet består. Därefter inträder en pralaya, som begynner mot slutet av sjunde eonen i ett 49-klot, eller femte eonen, om 49-klotet är ett sådant, där cyklerna verkar enligt femtal.

¹⁵Detta är den allmänna planen. Monadernas och gruppernas skörd är olika, och allt enligt den väg individen väljer efter att ha blivit 45-jag, stannar han i sitt eget 49-klot och arbetar inom detta, men förändringar kan inträda, det vill säga monaden kan förflyttas till ett annat 49-klot, genom följande faktorer: 1) planetarisk skörd; 2) hans strålhärskares vilja (LA: tredje-triadens stråle avses); 3) solsystemregeringens order, som når honom (då han är åtminstone 46-jag) via hans egen planetregering och genom hans egen departementschef (44-jag). Han förflyttas då under en planetarisk lag, som verkar endast i kosmiska etervärlden (43–46). Allt detta bör uppfattas i begrepp av energi och utstrålning. DVS 2.45.8

¹⁶*Den stora pralayan.* Denna intervall inträder efter avslutningen av varje hundratal Brahmā-år (= 72 000 eoner). Vid den stora pralayan upplöses alla former i alla sju solsystemvärldarna. Det är en period analog med den som inträder för människan efter "döden", sedan monaden med de överfysiska höljena skilts från eterhöljet och därefter kan fungera i emotionalhöljet, frigjord från de båda fysiska höljena. En process liknande den som försiggår, när människans eterhölje dras ut ur organismen, kommer att inträda i solsystemet mot slutet av mahamanvantaran (= den innevarande solsystemperioden. LA). Den omfattar den period, då de fyra mindre strålarna smälter samman, varvid polerna förenas. Fyra blir till slut två, två blir en, och alla syntetiseras till sist i den tredje stora strålen. Detta är första framträdandet av förstörareaspekten i samband med 49-kloten.

14.4 Planetsystemens och solsystemets pralayaer

¹Några uppgifter om de olika pralayaernas längd kan lämnas. 1) *Pralayan mellan två klot i ett sjuklot*. Klotets frömanu samlar alla monaderna inom sig, liksom solhärskaren gör vid ett solsystems slut och liksom även sker vid ett sjuklots slut, och håller dem i vilotillstånd inom sin aura. Denna viloperiod varar en eon, en Brahmäs natt (= i längd lika med en Brahmäs dag). 2) *Pralayan mellan två sjuklot*. Denna varar ett Brahmäs år, alltså 360 dagar och 360 nätter, 720 eoner. Det finns sedan större cykler, som vi inte behöver ingå på. Det räcker med upplysningen att de tio 49-klotens manifestationsperioder inte nödvändigtvis sammanfaller med varandra. Två av 49-kloten (LA: Vulkanus och Venus) manifesterar sig i cykler av fem eoner, ett annat 49-klot i cykler av endast tre eoner, men häri ligger ett mysterium förborgat. På den inre runden genomgår ett visst 49-klot nio cykler, innan dess härskare fullbordat sitt syfte. 3) *Pralayan mellan två solsystem* uppgår till ett hundra av Brahmäs år eller 72 000 eoner (311 040 000 000 000 år).

²När solsystemet upplöses, överföres varje evolutionsmonad slutligen till något av de kosmiska emotionala (36–42) centren hos det kosmiska väsen som är monadens tredjetriads strålhärskare. Vid den stora pralayan kommer också de före detta mänskliga monader, som blivit kosmiska jag (minst 42-jag) men inte övergått till andra, avlägsna kosmiska centra, att återfinnas i ett dylikt centrum hos sin strålhärskare.

14.5 Atomernas pralayaer

¹Vissa mindre pralayaer angår inte alls människan men däremot atomen, då den frigöres från varje slags form i de undermänskliga rikena. Pralaya blir resultatet, när radioaktiviteten föres till ett slut.

²Den mikrokosmiska motsvarigheten framgår i följande process. Vid inkarnationens slut upptar förstatriadens fysiska atom eterhöljets hela livskraft, och dess inneboende energi ökas därmed. Denna process upprepas i varje inkarnation, tills vid fjärde initiationen de sju spiralerna är fullt vitaliserade. Atomens inre energi tillsammans med kausalhöljets utifrån påförda energi upplöser då den fysiska triadatomen (LA: och de monader som ingick däri blir då kvartärmateria och begynner sin individuella evolution såsom monader i mineralriket). Atomen blir tillfälligt och alldeles innan den förstöres som en liten sjufaldig sol på grund av spiralernas utstrålning och aktivitet. Så även med den fysiska solen (LA: obs! kosmiska fysiska solen, 43): den blir på liknande sätt till sju solar, när den har upptagit den fullt utvecklade fysiska världens (LA: kosmiska fysiska världen, 43) och dess 49-klots livskraft. Den följande branden är förstörareaspektens slutliga verk. Den markerar tidpunkten för den högsta utvecklingen av devamaterien i systemet, Agnis och hans elddevaers verks fullbordan och ”Brahmäs initiation”. Atommatern (individualiseras =) övergår då till kvartärmateria. Efter den stora pralayan börjar nästa solsystem med att tredjetriaden (AAB: den trefaldiga Anden) manifesterar sig i andratriadens världar (AAB: substans som väsentligen kännetecknas av aktiv intelligent kärlek). LA: Från första början kommer tredje solsystemet alltså icke att ha lägre materia än 47:3. Detta är nödvändigtvis obegripligt för fjärde eonens mentalitet. MV 11.1-3

14.6 Augoeidernas cykliska manifestation

¹Augoeiderna återfinns i alla 49-kloten, men i somliga av dem – som Jupiters 49-klot – har de just börjat sitt arbete, medan i andra, som Vulkanus’ och Venus’ 49-klot, deras arbete är nästan fullbordat. Venus är i sin sista eon och har nästan fullkomnat sitt människorike, åtminstone så långt detta är möjligt i solsystemet. I Jordens 49-klot är deras arbete i full gång, men först i nästa eon når de höjdpunkten i sitt arbete. De genomgår 49-kloten cykliskt och lagbestämt, enligt planetkollektivets skörd, ty de befattar sig väsentligen med planetkollektivet och dess centra. Augoeiderna kommer in i ett 49-klot på en våg av kosmisk mental energi från

solhärskarens hjässcentrum, och när de passerar hans hjärtcentrum, delar de upp sig i sju grupper och energiströmmar, som riktar sig mot vart och ett av de sju 49-kloten. Deras kontakt med ett 49-klot medför att människariket bildas i detta.

²Dessa väsen, som offerar sig för mänskligheten (och mycket riktigt utgår de ur solhärskarens hjässcentrum, som ju står för viljeaspekten), är de verkliga frälsarna, som utger sitt liv för släktets bästa. De förhåller sig till 49-kloten samfällt såsom planethierarkin i en viss planet förhåller sig till mänskligheten i den planeten. Under pralayan är de tagna ur manifestation liksom allt annat och har återgått till ett kosmiskt centrum, varav solhärskarens hjässcentrum endast är en svag avglans, och återvänder sedan därifrån rikare på erfarenhet.

³Under den planetariska manifestationen finns augoeiderna alltid närvarande, men deras inflytande märks inte alltid.

14.7 Övermännisklig och mänsklig återfödelse

¹Studiet av återfödelse avser dels kosmiska väsen som söker existens i kosmiska fysiska världen, solsystemvärldarna (43–49), dels de reinkarnerande monader som lagbundet manifesteras i solsystemiska fysiska världen för att bli fullt medvetna och genom fysisk tillvaro förvärva egenskaper och förmågor; (LAs tillägg: dels ock övermänniskliga ehuru icke kosmiska väsen, som är fullt medvetna i åtminstone världarna 45–49 och alltså icke behöver reinkarnera men likväl gör det, frivilligt, för att hjälpa lägre naturrikens monader i deras medvetenhets-evolution.)

²Också H.P.B. har sagt att återfödelser kan indelas i tre klasser: avatarers (gudomsväsens), adepters (femte naturrikets individers) och (jivaers =) reinkarnerande monaders (i behov av utveckling). (LA: H.P.B.:s förklaring motsvarande det närmast ovanstående inklusive mitt tillägg. *The Secret Doctrine*, Vol. III, "The Mystery of the Buddha")

³De som söker att något begripa sådana problem som kosmiska jags närvaro i lägre världar, Buddhas, planethärskarens och kumaraernas närvaro, uppmanas att studera och meditera på skillnaden mellan de fyra lägre principerna och de tre högre, dessa lägre principers ställning i det planetariska kollektivet och begrunda motsvarigheten mellan: 1) den reinkarnerande monadens devachan, 2) 45-jagets nirvana och 3) det kosmiska jagets (sjuklothärskarens och 49-klothärskarens) pralaya. Det rör sig om motsvarighet i esoterisk bemärkelse. Analogin gäller inte i detalj utan endast i fråga om avsikten och erfarenheten.

⁴Om alla tre tillstånden – devachan, nirvana och pralaya – kan sägas att de är långa perioder av utveckling genom meditation, cykler av inåtvänd aktivitet mellan cykler av utåtriktad aktivitet. I all esoterisk undervisning läggs stor vikt vid meditation, ty den är det medel, varigenom monaden förvärvar förmågan att 1) frigöra sig från formen (LA: lägre höljen), 2) bruka skaparkraft, 3) rikta energi med viljan, 4) bygga för framtiden. Med meditationens hjälp når människan frihet från sinnenas villa, finner hon sitt eget positiva energicentrum och blir i stånd att medvetet använda det, blir hon därför medveten om sitt verkliga jag, som verkar fritt och medvetet bortom sinnenas världar, vinner hon insteg i de planer som upprättats av det större väsen inom vars utstrålning hon har sin plats, kan hon sedan medvetet arbeta med att fullgöra dessa planer såsom hon uppfattar dem på olika stadier av insikt och blir hon varse den väsentliga enheten.

⁵Men när en människa sålunda befriat sig från sinnenas föremål i de tre världarna (47:4–49:7), blir hon återigen varse behovet av ytterligare meditation, och det är detta (för människan i de tre världarna) ofattbara slag av meditation som upptar 45-jagets uppmärksamhet och som han företar sig på två stora stadier, det ena föregående sjätte och det andra föregående sjunde initiationen. Här avses icke endast de 45-jag som "bringar offret" och väljer att återfödelse för att tjäna på planeten, utan alla 45-jag. Friheten att arbeta på vilken som helst av de sju vägarna måste förvärfvas genom esoterisk meditation. Också friheten att tränga utanför klotsystemets gräns förvärfvas sålunda, liksom det egendomliga tillstånd av stillhet de uppnår

som erbjudit sig att tjäna som planethierarkins medlemmar i nästa eon. Dessa individer måste inom sig samla de psykiska "kunskapsfrön" som skall finnas tillgängliga i femte eonen. Detta förutsätter att de intar en hållning som gör dem mottagliga för de särskilda medvetenhetsenergierna som samlas in i högre världar i slutet av varje rotas och lagras hos dem som berett sig på att taga emot dem. Detta arbete är analogt med det frömanun utför med sina sju medhjälpare. DVS 2.44.6, MV 11.12.9

⁶Också kosmiska jag såsom planethärsarkare mediterar men huvudsakligen i kosmiska världar. Endast verkningarna därav förnims i solsystemvärldarna. De mediterar även i den eteriska delen av sin kosmiska fysiska hjärna (43–46). Vissa av dessa strålhärsarkare är mer framstående i meditation än andra och når därför bättre resultat än dessa andra.

14.8 Impuls och inkarnation

¹I denna mycket svåra fråga om människomonaders (förstajags), adepters (andrajags) och avatarers (tredjejags och kosmiska jags) inkarnation kan ytterligare klarhet måhända vinnas, om man minns att 1) Människan manifesterar förstatriadens medvetenhet och kan utveckla andratriadens medvetenhet. 2) Ett andrajag i inkarnation manifesterar fullt andratriaden och är i sitt inre liv i färd med att utveckla tredjetriaden till medveten verksamhet i värld 46. 3) En avatar manifesterar ettdera av två följande allt efter skördebetingserna: 1) Tredjejagets energi, överförd genom det fulländade andrajaget och förstajaget i fysiska världen. Kraftlinjen går rakt ned genom alla tre triaderna. 2) Själve klothärsarkarens energi i en av hans aspekter. Denna energi förmedlas medvetet via tredjetriaden rakt igenom till fysiska världen från planethärsarkaren eller rent av solhärsarkaren. MV 17.8

²I de två första fallen är begäret efter "sinnlig tillvaro" (fysiskt liv) eller önskan att tjäna mänskligheten de faktorer som leder till fysisk manifestation (den ena genom evolutionens egen kraft, den andra genom en medveten viljeakt). Begäret efter sinnlig tillvaro är endast den potentiella medvetenhetsaspekten, som söker sig ett uttryck genom materieaspekten. I det andra fallet är det den manifesterade medvetenhetsaspekten, som medvetet använder formen för ett ändamål. I fråga om alla avatarer är det viljeaspekten, som styr och frambringar manifestationen, antingen det fulländade andrajagets, tredjejagets eller kosmiska jagets (exempelvis 42-jaget Gautamas) viljeaspekt eller planethärsarkarens eller solhärsarkarens vilja, som tar form för ett bestämt ändamål. Det sistnämnda innefattar framvisning av skaparförmåga av ett högre slag än det 45-jaget visar, när han formar sin skenkropp, sin mayavirupa.

³Innebörden av uttrycken "antaga fysisk kropp" och "skapa fysisk kropp" måste vidgas till att innefatta alla solsystemvärldarna (43–49), icke endast vår fysiska värld (49). LA: Men därvid måste man klart hålla isär solsystemisk fysisk (49) och kosmisk fysisk (43–49).

⁴De orsaker, som tillsammans leder till inkarnation, är: 1) kausalhöljets impuls, 2) sol- och månänglarnas verksamhet (LA: kausaldevaerna och inkarnationshöljernas devaer), 3) skörden. Dessa orsaker kan knappast hållas isär, beroende på kausalhöljets beskaffenhet och den roll dess inneboende medvetenhet (LA: Augoeides) spelar i att frambringa manifestation genom en viljeakt. MV 8.1.14, 8.3.5f, 8.5.2, 8.6

14.9 Arbetet med formbyggande

¹Arbetet med formbyggande sker enligt bestämda lagar, som är materiens egna lagar. Effekten blir densamma för mänskliga, planetariska och solara höljen. De olika stadierna i formbyggnadsarbetet kan anges så:

²1) *Töckenstadiet*, under vilket den materia, som skall ingå i höljet, börjar avskiljas från sin världs materia. Detta motsvarar "eld-töcken"-stadiet i ett solsystems och en planets bildande. 2) *Formlöshetens stadium*. Förtätningen har börjat, men ingen bestämd form har ännu bildats. Detta stadium kännetecknas av oerhörd energi och våldsamt aktivitet. 3) *Eldstadiet* kännetecknas av att värmets ökar och att därför en klotform bildas. Det är månplanetarerna i alla 49-

kloten, som bygger de tre lägsta världarna i solsystemet (47–49). De energiserar mental-, emotional- och fysiska materien. 4) *Vätskestadiet*. Eldklotet förtätas allt mer och övergår i vätskeform. Det antar en viss fasthet i sitt ytskikt och varje ingående skikt får klarare markerad begränsningsyta. Klotets värme ökar och samlas i mitten, där den pulsering bildas som kännetecknar solen, planeterna och de olika inkarnationshöljerna. Detta stadium markerar att de två högre grupperna månplanetarers arbete samordnas. Höljets hjärt- och hjässcentra förenas. ”Vätska” avser i detta sammanhang emotionalmaterien, och på detta stadium förenas det mentala och emotionala i ”kama-manas”. 5) *Eterstadiet*. Därmed avses inte enbart det fysiska eteriska, utan etrar finns i alla människans världar. Detta stadium markerar att ett särskilt slags kraft cirkulerar genom hela höljet. Detta kan tydligt ses i eterhöljet, där solens livskraft, pranan, cirkulerar. Hjäss- och hjärtcentren är nu samordnade med de lägre centren. Det lägre och det högre har förenats. 6) *Det fasta tillståndet* markerar det sista stadiet i formbyggandet. Ordet ”fast” avser inte enbart det fysiskt fasta, ty även en eterisk form kan ha fasthet. Endast väsendets utvecklingsstadium anger beteckningens relativa innebörd. På alla dessa stadier deltar och samarbetar olika grupper av månplanetarer.

³Det här sagda gäller de successiva stadierna i allt formbyggande i alla världar och naturligtvis även byggandet av tankeformer. Människan bygger tankeformer hela tiden och tillämpar omedvetet samma metod som hon gör såsom kausalväsen, när detta bygger sina inkarnationshöljen, samma metod som solhärskaren när han bygger solsystemet och planethärskaren när han bygger 49-klotet.

⁴När människan talar, uppstår ett mycket brokigt mantra. Den sålunda alstrade energin förmår en stor mängd små väsen att bygga en form åt människans tanke. De förfar därvid i stadier liknande de ovan beskrivna. För närvarande upprättar människan dylika mantravibrationer omedvetet och utan kännedom om ljudets lagar och dessas verkan. Ovetande utför hon ett esoteriskt arbete. I framtiden kommer hon att tala mindre, veta mera och bygga bättre tankeformer, som ger mäktiga effekter i fysiska världen. Så kommer till sist i en avlägsen framtid världen och icke blott några få individer att ”räddas”.

⁵I allt arbete med formbyggande inträder vissa mycket viktiga ögonblick, som angår monaden i kausalhöljet mer än höljerna, även om reflexverkan mellan monaden och höljerna är så omedelbar att de båda är nästan oskiljaktiga. Tre sådana ögonblick skall nu beskrivas.

⁶*Det ögonblick då monaden antar höljet*. Detta sker först sedan fjärde spiralen (LA: i respektive triadenhet) börjat vibrera, och tiden skiljer sig åt allt enligt monadens makt över höljet. En analogi föreligger med det som sker hos barnet mellan fjärde och sjunde levnadsåret, då monaden i triadhöljet upphör med sitt överskygd och tar kontakt med organiska hjärnan. Liknande sker med eter-, emotional- och mentalhöljerna.

⁷*Det ögonblick då monadens energi överföres från ett högre hölje till det närmast lägre*. Det förbises ofta att inkarnationen är en utdragen process. Monaden stiger mycket sakta ned och tar sina höljen i besittning gradvis. Ju mindre utvecklad människan är, desto långsammare är processen. Här talas om den tidsperiod som löper efter att monaden tagit sitt första steg mot att gå ned, inte om den tid som förflyter mellan två inkarnationer. Arbetet med att övergå från en värld till närmast lägre i och för inkarnation markerar en bestämd kris och kännetecknas av uppoffrande viljeansträngning, begärsfylld identifiering med materien och dennas energisering till aktivitet.

⁸*Det ögonblick då monaden i triadhöljet tillägnar sig det särskilda slag av kraft, varmed ett visst inkarnationshölje energiserar*. Därmed ställs inkarnationshöljet under inflytande av andratriadens departement (LA: vilket är det större kausalhöljets departement), under inflytande av detta departements underdepartement (LA: nämligen triadhöljets departement) och genom detta inflytande under vissa ställarna och planetariska inflytanden. MV 7.2.5f, 8.6.9, L3 14.14.36

⁹Från inkarnationshöljernas synpunkt är de två viktigaste ögonblicken i monadens inkarna-

tion det då triadens mentalmolekyl åter energiseras och det då eterhöljet vitaliseras. Eterhöljets vitalisering sammanhänger med att bascentret förbinds med en viss punkt i den eteriska hjärnan via mjältcentret.

¹⁰Människan är väsentligen monaden i mentalhöljet och emotionalhöljet. Dessa båda höljen antar ett eterhölje för att monaden skall kunna arbeta i fysiska världen. Dessa tre höljen är väsentligen förstajaget. Att de antar grovfysiskt hölje beror på en särskild skörd, som sammanhänger med de fyra planetväsen som bildar det solsystemiska lägre fyrtalet. I de 49-klot, som bildar det högre tretalet, inkarnerar människomonaderna inte i grovfysiskt hölje och fungerar människan i eterhöljet som lägsta hölje. L2 6.7.9, 6.12.1, MV 8.25.1f

¹¹Detta antagande av grovfysiskt hölje skiljer sig i flera väsentliga avseenden från antagandet av de andra höljen. För det första finns ingen särskild triadenhet som skall vitaliseras. Monadens manifestation i kausalvärlden genom kausalhöljet är inte resultatet av energi utgående från någon triadenhet utan resultatet av olika krafter, framför allt gruppkraft. Den markeras främst genom verkan av en yttre kraft och beror på planetarisk skörd. Detta gäller även människans lägsta manifestation, organismen. Denna är resultatet av reflexverkan, och bygger på kraften från en grupp centra i eterhöljet genom vilka människan fungerar. Aktiviteten i dessa centra igångsätter en gensvarande vibration i fysiska materiens tre lägsta molekylarslag, och genom växelverkan mellan de två ansamlas grovfysisk materia i eterhöljet. Detta slags energiserade materia fångas in i virveln av de kraftströmmar som utgår från centren och kan inte undkomma. Det är en materiens egen lag som åstadkommer detta, och endast de som genom att bruka sitt eget varas medvetna vilja (LA: förvärvad genom esoteriska aktiveringsmetoder) kan hindra sitt eget eterhölje att verka på detta sätt, kan undgå attraktionslagens tvingande kraft, när den verkar i fysiska världen, kan undgå att antaga organism.

¹²Det finns en intressant analogi mellan byggandet av antahkarana mellan 47:4 och 47:1 och öppnandet av kanalen mellan bascentret och hjärnan och kanalen mellan hjärnan och hjässcentret. Det är genom den sistnämnda kanalen, som monaden slipper ut ur organismen och förvärvar medvetenhetskontinuitet mellan fysiska världen och emotionalvärlden. I det ena fallet utgör det eteriska nätet inte längre något hinder, tack vare att kraften riktats rätt. Nätet har förstörts och människan är fullt medveten i sin fysiska hjärna om vad som sker i emotionalvärlden. I det andra fallet förstöres med tiden även kausalhöljet tack vare att kraften riktas rätt. MV 2.9

¹³Människans organism har korssets form, om hon står upprätt med benen ihop och armarna utsträckta, eller den femuddiga stjärnans form med huvudet, de två armarna och de två benen. Båda formerna avviker från alla de högre höljenas äggform. Organismens femfaldiga form beror på att endast fem centra är verkligt aktiva hos genomsnittsmänniskan fram till tredje initiationen. Alla finns på plats och är vitaliserade, men endast fem är dominanta i denna femfaldiga normala evolution. Den grovfysiska människans femfaldiga form är resultatet av det femfaldiga riktandet av energi ur fem centra.

14.10 Inkarnation och energi

¹Hela ämnet inkarnation handlar i grund och botten om energi. Beroende på monadens utvecklingsstadium blir processen kort- eller långvarig. På de tidiga stadierna är den igångsättande impulsen långsam och trög och är den materia som krävs för höljen av motsvarande låg kvalitet, det vill säga vibrationskapaciteten är låg och tiden lång från den första utåtriktade vibrationen i mentalvärlden till samordningen av organismen. Senare blir vibrationerna mäktigare och inställer sig därför verkningarna snabbare. I slutet av människoriket, när individen är lärjunge, medvetet styr sitt öde och arbetar av sin skörd, är intervallerna mellan inkarnationerna korta eller längre efter individens eget val till fromma för det arbete han har att utföra och enligt hans avsikt att nå befrielse från (formen =) förstajaget.

²Allteftersom evolutionsprocessen fortskrider, framkallar monadens aktivitet i kausalhöljet gensvar icke endast i förstajagets världar utan även i essentialvärlden. Slutligen framkallas gensvar även i tredjetriadens världar (43–45). Sedan, efter en tid av jämvikt mellan första- och andratriaden, gör sig rytmen gällande enbart i andratriaden och lämnar förstajaget.

³LA: Större delen av den text som handlar om esoteriska cykler har utelämnats, emedan de exakta uppgifterna inte lämnas till andra än invigda. Viktigt är dock påpekandet att stora variationer råder mellan 49-kloten beroende på olika skördeförhållanden i dessa.

⁴De planetariska kollektiven är inte alla lika långlivade i esoterisk bemärkelse, och ”de sju heliga planeternas” kollektivväsen befinner sig på olika utvecklingsstadier. Deras vibratoriska gensvar ger därför olika effekter i tiden.

⁵De tre större 49-kloten (Uranus, Neptunus och Saturnus) har ännu inte mottagit sin fulla stimulans och kommer inte att göra det, förrän energin från de sju mindre har överförts till dem.

⁶De planeter, som sammanhänger med den ”inre runden”, är desamma som de andra men skiljer sig från dessa i sina tidscykler. DVS 2.46.17

⁷De rätta talen avseende något visst 49-klot kan inte utrönas av den som inte kan betros med uppgifter om de övriga planeternas betydelse. Förutom de tio 49-kloten finns fler än 115 dylika planeter, som är att räkna med, och de har alla någon inverkan på helheten. De befinner sig också på olika stadier i utvecklandet av sin strålningsverkan. Dessa planeter kommer att upptäckas av vetenskapen först när mänskligheten förvärvar eterisk syn och inser att alla naturens former har eterhölje. Astronomerna kommer då att börja studera de eteriska planeterna. Eftersom dessa himlakroppar är organ för energi som genomtränger de grovfysiska kropparna, kommer studiet av solenergin växelverkan, planeternas givande och tagande, få en stor betydelse. Vissa planeter, både större och mindre, är ”upptagare”, andra är ”utstrålare”, medan åter andra befinner sig i stadiet av dubbel aktivitet och ”förvandlas”. Alla dessa inflytanden måste de invigda, som studerar cykler, taga med i beräkningen. LA: Utan kunskap om dessa inflytanden är ingen exakthet i beräkningarna möjlig.

⁸De s.k. asteroidernas inverkan på planeterna är mycket större än vetenskapen hittills medgivit, men även denna inverkan måste med tiden tolkas i begrepp av eterisk energi.

⁹En ytterligare faktor att räkna med är verkan av planeternas månar, liksom den verkliga innebörden av den åttonde sfären i samband med den grovfysiska materien. Varje måne är esoteriskt sett ett ”förruttnelseställe”, något som avger skadliga gaser. Formens förvandling har i månarnas fall nått en punkt, där allt som motsvarar livsenergi har avgått och det enda som återstår är den grovfysiska kroppen och eterhöljet i upplösningstillstånd, en upplösning som försiggår också i etermaterien. En månens upplösning har en lika skadlig inverkan på allt som kommer i beröring med den liksom ett multnande lik på jorden. Detta kommer att inses klarare, när vår månens eterhölje studeras. Allteftersom månen genom upplösningen blir mindre, avtar dess inverkan på Jorden i motsvarande mån och blir människorna därför friare från onda impulser. Framför allt blir förhållandena i djurriket bättre, när det som är skadligt för djurriket dör ut. I sjunde eonen kommer månen att vara helt upplöst och dess onda verkan avslutad. I femte eonen kommer människorna att upptäcka hur de med vetenskapliga metoder och kunskap om erforderliga ljud och mantran skall oskadliggöra kvarvarande effekter. Därmed avses även den eteriska månen. De värsta effekterna av månens tillstånd märks i den nuvarande skräcken och nöden i djurriket. L3 17.6.60, E 10.9.3

¹⁰Följande stjärnor och constellationer har en särskild inverkan på vårt solsystem och på vissa 49-klot däri: Stora Björnen, Lilla Björnen, Polstjärnan (ifråga om vår planet), Plejaderna, zodiakens constellationer och i synnerhet Stenbocken samt Draken och Sirius. L3 17.6.23

¹¹Inflytandet från dessa himlakroppar kommer att förbli ett mysterium för mänskligheten, så länge som den är okunnig om eterhöljet liksom om all lägre materias förvandling till högre, också inom himlakropparna. Om mindre formers – människors eller människogrupper – strål-

ningsverkan på varandra alltså är praktiskt taget okänd för vetenskapen, måste också dessa de större formernas – himlakropparnas – inverkningsverkan på varandra förbli okända.

¹²Den verkliga esoteriska kännedomen om cyklerna vinnes inte genom mentalmedvetenhetens studium och beräkningar utan genom kausalmedvetenheten och framkallas vid initiation.

¹³Liksom klotsystemen har även de mänskliga monaderna och monadgrupperna sina cykler, kausalcyklerna (AAB: Ego cycles). Periodicitetens lag verkar i allt detta. Emedan manifestationens periodicitet bygger på den igångsättande impuls, som utgår från det ”centrala hjärtat” eller den ”centrala solen” i varje väsen (alltifrån solsystemet, 49-klotet osv till den enskilda monaden), och på detta centrum fortsatta rytmiska puls, måste ett dylikt väsens ”släktskapsförhållanden” fastställas, innan exakta beräkningar av dess cykler kan göras.

¹⁴(LA: Vi kan klarare förstå detta uttryck för periodicitetens lag, om vi begrundar faktum att människomonaden ej inkarnerar ensam utan med den grupp som den esoteriskt sett är släkt med.) Härav följer nödvändigheten av att studera individens ”esoteriska släkt”. H.P.B. talade om den ”astrala slakten”, och gruppen i emotionalvärlden ger en nyckel till kausalgruppen, dess plats bland andra kausalgrupper och även individens stråle eller gruppcentrum. Med tiden kommer mänsklighetens intresse för fysisk släktskap att kompletteras med intresse för emotional och högre släktskap. De fysiska förhållandena är svaga avspeglings av kausala förhållanden, som söker fysiskt uttryck. Människorna kommer i framtiden att vara sina kausala släktband trognare, och därmed kommer många sådana nutida problem såsom misslyckade äktenskap och dylikt att försvinna. DVS 3.52.11, L1 5.9.19

14.11 Skörd i samband med reinkarnation

¹Det är för människan omöjligt att begripa skördelagen, ty om man följer skörden bakåt längs dess huvudrot och många förgreningar, måste man till sist behandla orsaker som föregick solsystemet, och dylika orsaker kan endast höga invigda fatta.

²Skördelagen har sin rot i själva materiens sammansättning och i monadernas växelverkan oavsett utvecklingsstadiet.

³Orsak är i första hand viljeaspekten eller den igångsättande impulsen. Orsak är en dualitet: det som sätter igång och det som frambringas samtidigt med igångsättandet. Detta andra får inte betraktas såsom verkan, den egentliga verkan är ett tredje. Dessa fakta kan studeras i flera sammanhang: 1) Rörelse- eller viljeaspekten tillsammans med materieaspekten frambringar kosmos. Symboliskt: Ljus blixtrar fram ur mörkret, men det är ett mörker som har potentiell energi. 2) Tredjetriadens energi och förstatriadens energi frambringar genom sin ömsesidiga kontakt andratriadens energi. 3) Vilja–begär är orsaken till inkarnation: viljan att vara reagerar på materien, vars främsta egenskap är begär eller mottaglighet för intryck. Denna reaktion frambringar de former, genom vilka den inneboende evolutionsmonaden söker uttrycka sig. 4) Ideer och tankemateria frambringar tillsammans tankeformer.

⁴Om vi begrundar dylika exempel, inser vi att vi inte kan studera orsakerna i sig, endast verkningarna.

⁵Alla atomer styres alltid av följande faktorer: Inflytandet från och beskaffenheten av det organ eller den större enhet, vari atomen ingår. För den mänskliga atomens del betyder detta gruppkraften eller -inflytandet. LA: Observera att det resonemang, som utvecklas i styckena 5–9, avser analogier som råder i förhållanden mellan dels atomer och de höljen dessa ingår i, dels människomonader och de kollektivväsen dessa ingår i. Det är för att understryka det analoga i dessa förhållanden, som CF kallar människomonaden för ”mänskliga atomen”.

⁶Livsinflytandet från hela den fysiska kropp (LA: både organism och eterhölje avses), vari atomen ingår. För den mänskliga atomens del betyder det inflytandet från det särskilda centrum, vari dess kausalgrupp ingår och den typ av energi gruppen är bärare av.

⁷Livsinflytandet från emotionalhöljet, den starkaste skördefaktorn att taga hänsyn till. För

den mänskliga atomens del betyder det inflytandet från de tre centra i planetkollektivet som bildar en bestämd krafttriangel och är av stor betydelse för kausalgruppernas befrielse från manifestationen i lägre världar.

⁸Livsinflytandet från mentelhöljet eller den princip som skänker atomen egenskapen av aktivitet i formen, som styr atomens reaktion på dess gruppliv och som möjliggör för dess livskvalitet att komma till synes. För den mänskliga atomens del gäller detta de orsaker som sammanhänger med individens andrajagskollektivs departement eller med det inflytande som utgår från planethärskaren såsom självmedveten monad i sin egen värld och arbetande med sina egna planer och alltså därmed sättande monaderna (cellerna i hans kropp) i verksamhet.

⁹Livsimpulsen från monaden, som verkar i kausalhöljet och är en mäktig och aktiv faktor ifråga om att pålägga varje atom i alla höljena en viss rytm. För den mänskliga atomens del handlar detta om inflytandet från solhärskarens liv, ty denna monad pålägger en rytm på alla människomonader i solsystemet och gör det genom materien och dess inneboende egenskap, förnimmelse.

¹⁰Likaså styres monaden av sin egen inneboende natur eller vibration, som är dess egenart, vilken förefanns, innan den ingick i vårt solsystem. Också den vibrationsaktivitet, som frambragtes genom det föregående solsystemets rytm, finns bevarad i monaden. DVS 3.48.1-6, L1 9.57.15

¹¹De bestämmande skördeorsakerna kan utrönas ifråga om atomerna och i viss mån även ifråga om människomonaderna. Men de sju ”heliga” 49-klotens skörd förblir okänd, tills Stora Björnens mysterium utretts, Plejadernas inflytande förstås och betydelsen av den kosmiska triangel, som Karlavagnens sju stjärnor, de sju 49-kloten och de sju Plejaderna bildar, avslöjats. Allt vi kan se är endast verkningarna, såsom de visar sig i solsystemet. Hur utvecklade ämnet är, framgår av att icke endast består en kosmisk energitriangel av de tre grupperna utan också bildar var och en av de sju stjärnorna i Karlavagnen en energitriangel med vart och ett av de sju 49-kloten och med var och en av de sju Plejaderna.

¹²Vårt solsystems skörd är ännu mindre fattbar. Den ligger dold i de tre (AAB: konstellationer =) solsystem som har samband med solhärskarens tre fjärdetriadenheter (32, 36, 43) och som i sin tur är manifestationer av ett kollektivväsen, som ligger fullständigt bortom vår fattningsförmåga, sju solsystemet. L1 9.57.16

¹³Det viktiga är att förstå hur allt hänger samman och hur allt utgör en enhet. (LA: AAB skriver ”alla atomers och formers ömsesidiga beroende”, men detta är alltför generaliserande, ty lägre slags atomer och former är förvisso beroende av högre, men högre slags atomer och former är icke beroende av lägre annat än under evolutionens första skeden. När evolutionsmonaden väl ingått i expansionen, som börjar i värld 46, är den väsentligen oberoende av atomerna och formerna i världarna 47–49.) Inflytanden eller vibrationer framkallar gensvar, tenderar att utveckla medvetenhet av något slag, pålägga vissa rytmer i enlighet med den utvecklade medvetenheten och frambringa kollektivväsen eller gruppaktivitet.

¹⁴”Befrielsen från karma”, som ockultister gärna ordar om, är endast individens frigörelse från sitt personliga problem (problemet med särjagets gensvar på vad det förnimmer) och det medvetna inträdet i gruppens liv och arbete. Den markerar människomonadens frigörelse från den rytm som pålagts den av de lägre ”inflytanden”, som kanaliserats genom inkarnationshöljerna, och monadens frivilliga infogande i den större helhetens, kausalgruppens (ett centrum i den planetariska kroppen) viljeimpuls. Den innebär atomkontroll (LA: kontroll över atomslagen 47–49 genom 46:1-medvetenheten, se KOV 1.35.9, L2 8.16.5, L3 5.24.4 och 14.16.5, MV 5.24.2, 9.19.4 och 10.22.1) men också medveten underkastelse under det planetariska kollektivets (43–46) skörd. Monaden är då inte längre slav under materiens egen rytm utan styr denna i de tre lägsta världarna (47–49) men styres likväl av det planetariska centrets gruppskörd, dess inflytande och vibratoriska impuls. Motsvarande gäller planethärskare och solhärskare. L1 9.57.10, L3 3.19.2

¹⁵Tredjetriadens energi (AAB: elektrisk eld) i förening med förstatriadens energi (gnideld) frambringar andratriadens energi (soleld). Tredjetriadens energi är tvåfaldig, förstatriadens likaså. Tillsammans frambringar de en femte energi, varav det esoteriska femtalet. L3 3.1.8

¹⁶Sådd och skörd är alltså något mycket större än orsak och verkan i människans egen lilla värld. Människan styres av orsaker, som uppstått i de stora planetariska och solara kollektiv-väsen hon ingår i och vilkas inflytanden hon inte kan undgå.

¹⁷Världskriget 1914–1918 är ett exempel på verkan av orsaker, som ligger utanför mänsklighetens kontroll. Krigets djupast liggande orsak låg i den förnyade aktiviteten hos en viss planetarisk triangel och i en vibration som vår planethärsverkare satte i gång i mänskligheten och som hade en svag början i ett tidigare solsystem. Denna vibration påverkade särskilt mänsklig- och djurriketerna, delvis också mineralriket, minst växtriket.

¹⁸Icke desto mindre styr människan avgjort sitt öde inom vissa gränser och kan igångsätta handling, som ger verkningar hon kan igenkänna såsom beroende av hennes aktivitet i något särskilt avseende. I en liten skala upprepar hon då vad solhärskaren gör i en mycket stor skala.

¹⁹Skördens förverkligande i människolivet kan allmänt sett indelas i tre stadier. På vart och ett av dessa visar sig ett särskilt slag av energi, som framkallar mycket bestämda verkningar i alla hennes höljen.

²⁰På första stadiet, där människan är föga mer än ett djur, styr inkarnationshöljens egen vibrationsaktivitet alla hennes handlingar. Det fysiska väsendet står i uppmärksamhetens centrum, och de två högre höljen svarar endast svagt. Kausalimpulsen är långsam och trög och riktas mot att framkalla gensvar i eterhöljet. Den fysiska triadatomen är aktivare än de båda andra triadenheterna. Ändamålet med den fysiska aktiveringen är att samordna de båda fysiska höljen; att öka det eteriska nätets motståndskraft, ett arbete som nått en nöjaktig nivå först i mitten av den atlantiska rotrasen; att aktivera vissa av de lägre centren. Höljesatomerna och krafttriangeln mellan förstatriadens tre enheter aktiveras.

²¹På andra stadiet, emotionalstadiet, riktas skördelagens energier (genom den ofrånkomliga reflexverkan som uppstår av höljenas ökade aktivitet) mot aktiveringen av begäret och dess förvandling till högre strävan. Genom erfarenhet kommer monaden till insikt om motsatsparen och är inte längre offer för eterhöljets vibrationsimpulser. Människan börjar välja mellan motsatserna, varvid hennes val på det lägre stadiet alltid utfaller på det som tillgodoser hennes lägre natur och det som hon tror tillföra henne behag. Monadens uppmärksamhet är centrad i emotionalhöljet, som så nära samordnas med eterhöljet, att de båda utgör ett enda uttryck för begäret. Mentalhöljet är på detta stadium förhållandevis inaktivt, men i slutet av stadiet blir det överlagda, intelligenta valet en faktor. Detta stadium är det längsta av de tre. Reflexverkan mellan det lägre och det högre framkallar på detta mellersta stadium tre effekter, vilkas noggranna studium kan ge mycken upplysning om hur skördelagen verkar. De tre effekterna är: 1) Medvetenheten i triadens emotionalatom utvecklas samtidigt som triadens fysiska atom stimuleras. Därigenom aktiveras emotional- och eterhöljerna. 2) Den trefaldiga personligheten (LA: 47:6,7; 48:2-7; 49:2-7) behärskas genom emotionalhöljets inre vitalitet och inverkan på mental- och eterhöljerna. Emotionalhöljet är potentiellt det mäktigaste av förstajagets höljen, då det är fullständigt i avseende på materielagen och liksom solsystemet motsvarar hjärtcentret eller den embryoniska enhetsnaturen, som det är monadens uppgift att utveckla. 3) Utvecklingen av de nio kronbladen i kausalhöljet i tre stadier inleds. På detta första stadium börjar kronblad i första kretsen öppnas.

²²På tredje stadiet verkar skördelagen genom människans mentalmedvetenhet, senare också kausalmedvetenhet, och väcker henne till insikt om lagen och om orsak och verkan. Detta är det kortaste men också mäktigaste stadiet. Det avser utvecklandet av de två närmast inre bladkretsarna i kausalcentret. Det avser den framskridna människans och lärjungens utveckling. Med avseende på mänskligheten motsvarar det första halvan av nästa eon fram till den stora åtskillnaden. Tredjetriadens energier börjar göra sig gällande, och Augoeides' vilja och avsikt

innes nu medvetet av människan i fysiska världen. Kausallotusens kronblad utvecklas nu snabbt. I slutet av kausalstadiet och i samband med initiationerna avtäcks den fjärde och innersta bladkretsen, som höljer ädelstenen. När människan i fysiska hjärnans dagsmedvetenhet medvetet inser Augoeides' vilja och avsikt, motverkas skörden i förstajagets världar och närmar sig individen befrielsen. I hans höljen finns då intet som gensvarar på de tre lägsta världarnas vibrationer, och han är fri från de fyra lägsta naturrikerna.

²³I varje manifestation (LA: och alltså även inkarnation) kommer den igångsättande impulsen från ("viljaspekten" =) tredjetriadenergin, som är dold i lotusblommans mitt. Denna dolda kraft verkar lagenligt, och på de tre första stadierna sker processen under hushållningens lag, som är ("substansens" =) förstatriadens lag. På de två sista stadierna förenas denna lag med, men ersätts inte av, attraktionens lag, som är ("det gudomliga jagets" =) Augoeides' och andratriadens lag. Oförmågan att inse detta har medfört förvirringen hos många metafysiker i frågan om vilket som först framträdde, begäret eller viljan och skillnaden dem emellan, mellan impuls och ändamål och mellan instinkt och avsikt. På de tidigare stadierna reinkarnerar människan enligt hushållningens lag, och även om viljaspekten ligger bakom processen, är det ändå länge som sinnesförmimlelsens dragningskraft och dennas avspeglning i medvetandet – begäret –, som orsakar återfödelse. Förmimlelsen är en egenskap hos materien, och jaget identifierar sig i början med förmimlelsen. Senare, när jaget börjar identifiera sig med självmedvetenheten och inse (icke-självets =) höljenas och höljesmedvetenheternas natur, blir lagen för attraktion och repulsion aktivare och framträder den medvetna viljan och ändamålet. MV 2.8.8, L3 4.1.10

²⁴Genomsnittsmänniskan inkarnerar genom kausalväsendets impuls grundad på begär och på medvetenhetsaspektens förhållande till materiaspekten (LA: självmedvetenhetens förhållande till höljena, andrajagets förhållande till förstajaget). Genom evolutionen åstadkommer hon med tiden att viljaspekten (tredjajaget) uppenbaras, och då blir andrajagets impuls (grundad på medveten mental uppfattning av ändamålet ifråga) den dominerande faktorn och visar sig genom en bestämd vilja att handla. Här föreligger det en viktig skillnad mellan klothärskaren eller makrokosmos och människan eller mikrokosmos. Klothärskaren har lämnat det första stadiet långt bakom sig, och hans manifestation grundas på vilja och ändamål och medveten intelligent verksamhet. Så är det därför att både solhärskaren och planethärskarna vandrar de kosmiska initiationernas väg (LA: Detta kan uttryckas enklare och med utelämnande av resonemang om "initiationer", vilka ju annorstädes, CF 829, med eftertryck sägs vara abnorma processer: klothärskarna är monader som inträtt i den kosmiska expansionen, är åtminstone 42-jag. DVS 2.51).

Ovanstående text utgör avdelning 14 av boken *Kosmisk intelligens och dess manifestation i solsystemet, planeterna och människan*, en av Lars Adelskog gjord hylozoisk (pytagoreisk) parafra av och kommentar till *A Treatise on Cosmic Fire* av Alice A. Bailey och D.K.